

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1697/2015
10.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца А.В. из П., кога заступају Н.М. и З.К., адвокати из И., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Регионални центар граничне полиције према БиХ Ужице – СГП Увац, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 332/15 од 23.04.2015. године, у седници већа одржаној 10.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 332/15 од 23.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П1 137/13 од 29.01.2015. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде за прековремени рад, рад ноћу и рад у дане државних и верских празника за период од 28.01.2010. године до 31.12.2011. године исплати појединачне месечне износе наведене у изреци, са законском затезном каматом почев од означених датума. Ставом другим изреке одлучено је о трошковима парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 332/15 од 23.04.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, као и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 55/14).

Апелациони суд у Крагујевцу је решењем Р1 299/15 од 04.09.2015. године Врховном касационом суду уступио на надлежност одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде тог суда Гж1 332/15 од 23.04.2015. године.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

На основу овлашћења из члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, који је новелиран одредбом члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да питање накнаде за нередовности у раду, као што је случај и у овом поступку, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају, утврђивањем чињеница да ли је запослени остварио увећање плате по том основу и да ли је то увећање примио или није (став изражен у одлукама Уставног суда Уж 2007/10 од 13.06.2012. године, Уж 2472/10 од 23.05.2012. године, као и у другим одлукама Уставног суда).

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 403. у вези одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и у вези члана 23. ст. 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

У тужби поднетој 03.04.2013. године тужилац је тражио да се тужена обавезе да му по основу неисплаћене накнаде за прековремени рад, ноћни рад и рад у дане државних и верских празника који су били нерадни дани, за период од 28.01.2010. године до 31.12.2011. године исплати 43.560,00 динара. Тужба је преиначена поднеском од 02.10.2014. године, повећањем захтева за исплату накнаде за нередовности у раду на износ од укупно 95.484,72 динара.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11), која је измењена одредбом члана 13. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку прописано је да поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11), а није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона.

Побијана другостепена пресуда Гж1 332/15 донета је 23.04.2015. године, након ступања на правну снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, па како вредност предмета спора побијаног дела од укупно 95.484,72 динара очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000

евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**